

Sygn. akt OSD 22/15

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych
z dnia 13 lipca 2015 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Maria Kohlberger - Wierzbowska

Sędziowie: r. pr. Andrzej Kras - sprawozdawca

r. pr. Elżbieta Wołosz

Protokolant: apl. radc. Dorota Walczyk

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Moniki Klonowskiej

po rozpatrzeniu zażalenia skarżącej z dnia 1 czerwca 2015 r. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 18 maja 2015 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie

postanowił:

1. Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP z dnia 18 maja 2015 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie
2. Kosztami postępowania w kwocie 951,10 zł (słownie: dziewięćset pięćdziesiąt jeden złotych i dziesięć groszy) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 maja 2015 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, w oparciu o art. 17 § 1 k.p.k. w zw. z art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (dalej określanej jako „ustawa”) umorzyła dochodzenie w sprawie możliwości naruszenia zasad etyki przez radcę prawną [REDAKCYJNA], sygn. akt [REDAKCYJNA]. W uzasadnieniu postanowienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdziła, że sprawa, której dotyczył wniosek [REDAKCYJNA] obejmowała w swoim przedmiocie zachowanie radcy prawnego, które miało miejsce ponad trzy lata wcześniej. Tym samym nie został spełniony warunek z art. 70 ust. 1 ustawy, umożliwiający merytoryczne rozpatrzenie złożonego wniosku, bowiem doszło do przedawnienia ścigania przewinienia dyscyplinarnego.

Z powyższym stanowiskiem nie zgodziła się skarżąca, która zażaleniem z dnia 01 czerwca 2015 r. wniosła o uchylenie wydanego w sprawie postanowienia i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego. W skrupulatnie opisanym uzasadnieniu zażalenia skarżąca zarzuciła błędne ustalenie stanu faktycznego, jak również nieprawidłowe uznanie, że wniosek skarżącej o przyłączenie się do innego, prowadzonego już postępowania dyscyplinarnego stanowi odrębną skargę, złożoną po terminie, a w konsekwencji uznanie przez Zastępcę Rzecznika, że doszło do przedawnienia ścigania przewinienia dyscyplinarnego.

Mając na uwadze powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Istotą niniejszego postępowania odwoławczego jest zbadanie, czy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego, w efekcie prowadzonego dochodzenia, dokonał prawidłowej oceny faktycznej i prawnej sprawy, w kontekście treści wniesionej skargi. W efekcie przeprowadzonego badania, po wszechstronnej analizie sprawy, Sąd Dyscyplinarny stanął na stanowisku, iż ostatecznie niniejsze zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podjęte przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego czynności sprowadzały się do ustalenia istnienia przesłanek formalnych, wymaganych dla merytorycznego rozpatrzenia sprawy. Jedną z nich jest warunek podjęcia postępowania w terminie nie dłuższym niż 3 lata od dnia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego, wyrażony w treści art. 70 ust. 1 ustawy. Oznacza to, że w tym czasie właściwe organy dyscyplinarne muszą wszcząć postępowanie, bowiem dopiero ta czynność skutkuje przerwaniem biegu terminu przedawnienia ścigania przewinienia dyscyplinarnego. Stanowisko takie można wyprowadzić z redakcji art. 70 ust. 2 ustawy, który wskazuje, że w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia minęło pięć lat. Tym samym nie każda czynność podjęta przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w sprawie powoduje przerwanie biegu przedawnienia, a jedynie wydanie postanowienia o wszczęciu dochodzenia. Wtedy otwiera się możliwość prowadzenia postępowania dyscyplinarnego i dalszej, merytorycznej oceny działań profesjonalnego pełnomocnika. Równocześnie przekroczenie wskazanego w ustawie okresu trzech lat powoduje konieczność pozostawienia sprawy bez

merytorycznego rozpoznania, tj. bez możliwości ustalenia, czy doszło do naruszenia zasad etyki, czy też zachowanie radcy prawnego było deontologicznie w pełni uprawnione. Ostatecznie należy mieć również na uwadze, że 3 lata to okres zawity - oznacza to, że nie może być on ani skrócony, ani wydłużony przez ograny dyscyplinarne lub strony postępowania, a zatem jego zachowanie musi stanowić dla skarżącego priorytet.

W przedmiotowej sprawie zgłoszony przez skarżącą wniosek w istocie dotyczył działania radcy prawnego, które miało miejsce dalej niż trzy lata od momentu podjęcia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego formalnej decyzji o wszczęciu dochodzenia. Tym samym, w ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zaistniała przesłanka do jego umorzenia w myśl art. 70 ust. 1 ustawy, a stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, wyrażone w postanowieniu z dnia 18 maja 2015 r., sygn. [REDACTED], należało przyjąć za uprawione.

Na niniejsze postanowienie nie przysługuje zażalenie.

O kosztach postępowania Sąd Dyscyplinarny orzekł zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 ustawy.

